

APOŠTOL

BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

ČTVRTLETNÍK SPOLEČNOSTI KATOLICKÉHO APOŠTOLÁTU 3/2009

„Udělej mi tu radost, že mi odevzdáš
všechnu svou bídu a celou ubohost,
a já tě naplním poklady milostí.“

(Den. 1485)

Drazí přátelé,

sestra Faustyna napsala ve svém Deníčku: „Ó Bože můj, poznala jsem, že nejsem z této země. Více obcuji v nebi než na zemi...“ (Den. 107)

V našem letošním cyklu „Co nám nabízí Bůh“ se v tomto čísle chceme zabývat tématem nebe. Je dobře si toto téma připomenout i proto, že končí léto a po něm přijde podzim (a léto je přece doba, kdy se častěji díváme na nebe a slunce) – stejně tak jako v našem životě po radostných dnech přicházejí takové, které nejsou vždy plné slunce a radosti.

To, že slunce není vidět, může někdy znamenat, že přichází životodárný déšť. Právě proto chceme Vás všechny povzbudit, abyste se s důvěrou a radostí dívali na nebe a pokaždé, když nebudete vidět slunce, pamatovali na to, že tam je, i když za mraky.

Přeji Vám, ať toto číslo a slova svaté Faustyny Vám pomáhají získávat důležitý odstup od problémů a každodenního života a správný postoj k tomu, co se odehrává v nás a kolem nás: žijeme sice na této zemi, jsme ponořeni do tohoto života, ale nejsme z této země. Nesmíme zapomenout na nebe, kde nás čeká náš Pán!

P. Wojciech Zubkowicz SAC

APOŠTOL BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

Časopis zaměřený na šíření úcty k Božímu milosrdenství

Vydává: Vychází čtyřikrát do roka

Společnost katolického apoštolátu – pallotini SAC

Adresa redakce:

Jámy 71, 592 32 Jámy
tel.: 566 502 859, mob.: 774 521 531
e-mail: redakce@apostol.cz

Bankovní spojení: KB, č.ú.: 35-6219210237/0100

Redakce: šéfredaktor P. Mgr. Wojciech Zubkowicz SAC,
MUDr. Markéta Knobová,
Mgr. Dora Švachová,
Bc. Robert Pecha

Fragmenty z Deníčku sv. Faustyny:

© Zgromadzenie MB Miłosierdzia,
Warszawa, Żytnia 3/9, Polsko

Foto: archiv ABM

Grafické zpracování: Josef Karhan

Cena: Není stanovena. Redakce a tisk se hradí z dobrovolných příspěvků na účet vydavatele (viz bankovní spojení).

Imprimatur: Církevní schválení

– Arcibiskupství pražské č.j. 7908/2005

Za teologický obsah odpovídá P. W. Zubkowicz SAC

MKČR E 16 339 • ISSN: 1801-5840

Tisk: Tiskárna POLYGRAF, s.r.o.

511 01 Turnov, Modřišice 156

OBSAH

Úvodní slovo – Mons. Josef Kajnek 3

Otevřené nebe – toto je celá Trojice,
která se ti dává 5

Co bude po smrti? 7

Nebe: odpočinek po práci
nebo „druhá směna“? 10

Ukázka z knihy 13

Rozhovor s biskupem
Ladislavem Hučkem 14

Korunka 16

Jak je Bůh dobrý 17

Poslání a spiritualita s. Faustyny 21

P. Sopočko ve svědectví s. Faustyny 23

Budete mými svědky 26

Na apoštolských cestách 28

Knihy milosrdenství 33

Informace • Literatura 34

Informace 35

MONS. JOSEF KAJNEK
TITULÁRNÍ BISKUP Z AQUAE IN DACIA
SVĚTÍCÍ BISKUP KRÁLOVÉHRADECKÝ

NOVÉ NEBE A NOVÁ ZEMĚ

Když se v profánním, běžném hovoru řekne nebe, je tím myšleno to nahoře, nad námi. Zvláště, když se mluví v souvztažnosti nebe a země (nebe je plné mraků, hvězd apod.).

V náboženském smyslu nebe představuje příbytek Hospodina a těch, kdo mu slouží (andělů), a těch, kdo jsou v jeho těsné blízkosti (svatých). (Tak říkáme: Shlédni Bože z nebe..., Nebeské je tvorstvo krásné, blaze tomu, kdo tam dojde..., české nebe apod.)

Ale nakonec užíváme toto slovo v eschatologickém významu. Ve Starém i Novém zákoně se slibuje, že nynější hmotný svět není věčný – zanikne a nahradí jej „nové nebe a nová země“. O nich svatý Petr říká: „tam teprve bude mít svůj domov spravedlnost“ (2Petr 3,13). A sv. Pavel cituje starozákonní proroky: „Ani oko nevidělo, ani ucho neslyšelo, co Bůh připravil těm, kteří jej milují.“ Běžně těm skutečnostem ušlechtilým, duchovním a krásným dáváme v představách místo nahoře. Ale zde bychom spíše mohli situovat skutečnost nebe ne tolik nad námi, jako před námi. Když je něco moc vysoko, je to nedostižné, pokud nemáme nějaký prostředek k překonání výšky. Ale ono před námi naznačuje, že k tomu směřujeme, že je to dosažitelné i pro nás.

Přeji Vám, milí čtenáři těchto řádků, abyste plni důvěry ve velké Boží milosrdenství směřovali k nebi. Abyste nezůstali se svými touhami a nadějemi jen vězni tohoto pomíjivého světa, ale otevřeli se vírou a nadějí smělým Božím slibům, které přesahují naše lidské představy.

„Jsou okamžiky a tajemství
Božího milosrdenství,
nad kterými žasnou nebesa.“

(Den. 1684)

Foto: archiv ABM

ANGELO SCARANO, TH.D. S.S.L.

OTEVŘENÉ NEBE – TOTO JE CELÁ TROJICE, KTERÁ SE TI DÁVÁ...

Ježíš řekl Nikodémovi: „Tak Bůh miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. Bůh přece neposlal svého Syna na svět, aby svět odsoudil, ale aby svět byl skrze něho spasen. Kdo v něho věří, není souzen; kdo nevěří, už je odsouzen, protože neuvěřil ve jméno jednorozeného Syna Božího.“ (Jan 3,16-18)

Tento úryvek navazuje na rozhovor Ježíše s Nikodémem. V něm nacházíme ústřední tajemství naší víry: Otec poslal Syna, aby zachránil člověka. Tou motivací je jediné láska zahrnující celý svět (v. 16). Tato láska je základem a zdrojem plánu spásy. Nemluví se o žádné reciprocitě lásky ze strany lidí: Otec miluje jako první, zdarma. Z této lásky prýští dar Syna. Tímto darem nemáme rozumět pouze Kristovo sebedarování na „kříži“, ale celek Kristova života: jeho vtělení, službu slova a znamení, vyvýšení (na kříži), vzkříšení, přítomnost skrze Ducha. Že se nejedná pouze o Kristův dar života na kříži, nám dotvrzuje nejen sloveso „dávati“ (místo „odevzdávati“, používaný v souvislosti s Kristovou smrtí na kříži), ale také sloveso „poslat“ v paralelním verši 17: sloveso poslat neevokuje přímo „utrpení a smrt“, ale celek Kristova působení, které má jako cíl zjevit Otce. Toto zjevení vyvolává krizi (neboli rozdělení – příslušné řecké slovo krinein, v. 18, znamená „rozdělovat, soudit“), protože někteří tuto lásku přijmou, jiní nikoli.

Důsledek odmítnutí je pak soud, ztráta života (v. 18). Právě zmínka o možnosti „ztráty života“ pomáhá docenit dar spásy. Sloveso soudit – odsoudit má svoje biblické pozadí, podle kterého na konci časů na-

stane „soud“. V našich verších tento soud záleží na odpovědi člověka vůči Synu (na víře, či nevěře, tedy ne na skutcích!). Další „janovský specifický rys“ je v tom, že spása a soud nejsou oddáleny „po pozemském putování“, ale realizují se v přítomnosti. Věřit v Syna znamená mít život „hned“ (srv. Jan 5,24; 6,47; tento janovský pohled je komplementární k učení synoptiků o soudu „na konci světa“, a to podle věrnosti Kristu a jeho slovu). Jinou zvláštností našeho textu je, že se odlišuje od žité židovské představy soudu, podle které by Mesiáš svým příchodem zahladil zlé. Evangelium říká, že Syn přišel zachránit všechny (celý svět): „Nepřišel jsem, abych soudil svět, ale abych svět spasil“.

Podle Janova evangelia přijímáme spásu vírou, vírou v Otcův dar lásky (viz 1 Jan 4,16: „uvěřili jsme v lásku“). Jediný skutek, kterého je třeba, je víra v Syna (Jan 6,29: „Toto je skutek, který žádá Bůh: abyste věřili v toho, koho on poslal.“). Skutky nejsou „zbytečné“, ale přichází na druhé místo jako důsledek přijatého nového života.

APLIKACE

Tak Otec miloval svět, že dal svého Syna. Tak Otec miloval svět, že dal svého Ducha. Tak Otec miloval svět, že dal sebe sama – v Synu a v Duchu.

Velikonoce jsou svátkem překypující Otcovy lásky, lásky tak veliké, že nedává pouze nějakou milost, ale jediného Syna. Takovou hodnotu měl každý z nás v očích Otce... A tato láska se „nevýčerpá“ o Velikonocích, ale pokračuje o Letnicích – vyléváním Ducha svatého. Ale můžeme jít ještě dál – slavnost Nejsvětější Trojice nás vede k závažnému objevu: nejen dar Syna, nejen dar Ducha, ale dokonce i Otec, tedy celé Trojice. Žádný z nás si nesmí připadat jako bezcenný, pohrdaný, nemilovaný. I kdyby všichni lidé měli jen slova znevážení a posměchu, i kdyby žádný člověk o mě nestál, tak Bůh o mě stojí. A to dokázal velkolepě – darem sebe samého v Synu a v Duchu.

Duch je někdy označen jako objetí Otce a Syna – právem, protože je tou láskou, která je spojuje. A tímto objetím Otec objímá i mě... Není to láska obyčejná, ale božská. Může být skoro nemožné pochopit, ale hlavně přijmout, že Bůh mě může milovat v takové míře. Obzvlášť to může připadat neuvěřitelné tomu, kdo promarnil „velký

majetek“ (Božích darů), kdo se vydal na cestu do daleké země (pryč z Otcova domu), kdo poklesl až na úroveň... prasat (viz Lk 15,11-32). Ale i takového člověka (nebo dokonce „právě takového člověka“?) Otec přijímá s otevřenou náručí – s vroucím objetím. A tím objetím je Duch svatý – objetí Otce a Syna. Až tak marnotratně se Otec vydává všanc, že nedává pouze nějaké dary (pokoj, radost), ale dokonce to, co je mu nejdražší a nejintimnější. Se stejnou otevřeností a láskou, jakou Otec přijímá Syna, přijímá dokonce i mě, protože je to ve stejném Duchu lásky – objetí.

To však není všechno. Tentýž Duch uschopňuje i mě, abych přijímal, ba objímal Otce i Syna... On totiž otevírá srdce, rozšiřuje je, odbourává nedůvěru a strach. Osvobozuje mě, abych otevíral náruč... pro Otce, pro Syna. Může to vyznít paradoxně, ale zkušenost potvrzuje, že máme obrovské zábrany otevírat své nitro k bezvýhradnému přijetí Boha. Máme nedůvěru. A Duch nás učí důvěřovat... obejmout Boha. Vtahuje nás do samotného objetí mezi Synem a Otcem. A to nejen při modlitbě! Duch chce vtáhnout celou naši existenci (vztahy, práci, plány, ale i hříchy – aby je totiž spálil očistujícím žářem svého ohně) do života Trojice. Jinými slovy – Bůh chce v Duchu obejmout celou šíři našeho života, nejen „jeden výsek“ („v kostele“). Tak velkou cenu máme v Božích očích. Celý náš život (šedý? fádňí?) chce Bůh proniknout, vybarvit, zbožštit... dát mu jiné rozměry – božské.

Dar Trojice je darem obnovovaným při každé liturgii, kdy se zpřítomňuje dar Syna v chlebě a víně. V tomto daru se nám zároveň dává i Otec, i Duch – vždyť kde je Syn, je i Otec i Duch. A tak až přijmeš velikonoční dar Kristova těla, vzpomeň si:

„Toto je celá Trojice, která se ti dává...“

Foto: ABM

Foto: ABM

CO BUDE PO SMRTI?

Asi každý z nás si už nejméně jednou za život položil otázku, co se s člověkem stane po smrti, zda je opravdovým a definitivním koncem lidské existence v jakékoliv podobě. Anebo je přece jakýsi druh života i nadále?

Pokusím se stručně popsat osud člověka po smrti, jak ho ukazuje Boží zjevení obsažené v Písmu svatém a posvátné tradici a jak to učí katolická církev. V Katechismu katolické církve najdeme podrobněji popsáno ono učení v článcích 988 až 1060. Jsou tam uvedeny přesné citace z Písma svatého a také z usnesení ekumenických sněmů nebo z děl významných teologů. Čtenář, který se o danou tematiku zajímá, najde tam soustavný výklad pravdy víry. V tomto krátkém článku podám nástin ka-

tolické víry, která se v některých bodech liší od víry evangelických nebo ortodoxních křesťanů. Nebudu se z pochopitelných důvodů zabývat ani různými názory a teoriemi katolických teologů. Omezím se na výklad katolické víry, jak ji hlásá učitelský úřad církve – to je Svatý otec a biskupové.

V okamžiku biologické smrti se od smrtelného těla odděluje nesmrtelná lidská duše. Tělo se postupně rozkládá, ale duše je podrobena soudu milosrdného Boha. Podrobnosti toho, jak se to děje, neznáme, ale princip je takový, že ti lidé, kteří zemřeli ve stavu milosti posvěcující (to znamená bez těžkého hříchu), v lásce k Bohu, jejichž život se Bohu líbí, dosahují okamžitě stavu nebe. V tomto stavu se těší nesmírnému štěstí a radosti, které

pramení z přímého vnímání Boha, pobývání v jeho přítomnosti. Také přítomnost svatých (všech spasených) a andělů působí spaseným duším radost a štěstí. To je nepomíjející, úplné, maximální a určité přesahuje veškeré naše představy a očekávání.

V případě, že zesnulý člověk sice byl ve stavu milosti, ale měl na svědomí ještě lehké hříchy, nebyl ještě připraven na setkání s Bohem, jeho duše se dostává do stavu očistce, ve kterém – jak už sám název naznačuje – je očišťována, aby byla hodna a důstojná setkat se s Bohem a žít s ním na věky. Očistec, to není jakési „poloviční peklo“, poněvadž duše zesnulého člověka má už spasení jisté, jen ho ještě nedosáhla. S jistou opatrností můžeme tento stav přirovnat k životní situaci člověka, který čeká na setkání s jiným člověkem, kterého miluje. Už se na to těší, touží po tom, ale ještě vytouženou osobu nevidí a stýská se mu po ní. Asi tak je to ve stavu očistce – v okamžiku soudu se duše setkala s Bohem, je nadšena jeho laskavostí, nádhrou, dobrotou, a pak se od něj musí „vzdálit“ a bolestně očekávat, až bude láskou Boží očištěna a připravena na společný život v nebi. Ve stavu očisty duše nemůže ničím přispět ke změně svého postavení, nemůže „zrychlit“ nebo „zintenzívnit“ proces, ve kterém je, i když by určitě velmi chtěla. Ale v tajemství společenství svatých můžeme těmto duším pomoci my svou modlitbou za zemřelé, oběti mše svaté, dobrými skutky obětovanými za drahé zesnulé.

Teď musím říct něco o smutné a reálné možnosti, která může člověka po smrti očekávat. O pekle. Je to stav nezvratného oddělení duše od Boha. V tomto stavu se nacházejí duše lidí, kteří byli v okamžiku smrti ve stavu těžkého (jinak

zvaného smrtelného) hříchu, kteří tohoto hříchu nelitovali, ve svém pozemském životě nevěnovali patřičnou pozornost a lásku Bohu. Do pekla se člověk dostává v podstatě na své vlastní přání, když tvrdohlavě odmítá Boží milost a milosrdenství, nechce se s Bohem smířit. O tom, zda se duše dostane do stavu nebe, pekla nebo očistce, rozhoduje její stav v okamžiku smrti. Pak už není možné nic změnit, zlepšit. Proto se duše v pekle hrozně trápí tím, že promarnily svou jedinečnou, neopakovatelnou šanci a teď místo oblažujícího pohledu na Boha jsou od něj navždy oddělené. (Na tomto místě malý exkurs: Bůh nám zjevil, že všichni žijeme jen jednou. Jakékoliv teorie o reinkarnaci, o putování duší, jsou z křesťanského hlediska nepřipustné a nepřijatelné. Zejména v listu Židům 9,27 je napsáno, že umíráme jen jednou, ale podobných výroků najdeme v Bibli více.) Toto oddělení zapříčiněné vlastní vinou je pro zavržené duše příčinou velkého trápení a neštěstí.

Tento různý osud lidských duší začíná hned po smrti a trvá stále, tedy s výjimkou očistce, který je stavem přechodným, pomíjejícím, ze kterého se duše dostává do nebe.

Na konci světa přijde poslední soud a zmrtvýchvstání zemřelých. Kdy se to stane, nevíme, a ani nemusíme. Naší věcí je snažit se žít tak, abychom na druhý, slavný příchod Krista byli vždy připraveni a mohli ho očekávat s bází, ale beze strachu. Poslední soud nebude opakováním jednotlivých rozsudků, které byly vyneseny nad jednotlivými dušemi, nýbrž jakoby „zveřejněním“ jejich výsledků. Všem bude ukázáno, jak všichni lidé žili, co udělali dobrého, co zlého, jaké dobro opomenuli udělat nebo jaké oběti přines-

li pro Boha. Zároveň s posledním soudem bude Boží mocí uskutečněno obecné zmrtvýchvstání zemřelých. Tato pravda víry je po celé dějiny křesťanství zpochybňována, a je tomu tak i dnes. Mnoho lidí, kteří věří v nějaký druh věčného života, má obrovské potíže s přijetím víry ve vzkříšení těla. Ale přece člověk, to je duše a tělo, které k sobě patří, které společně tvoří člověka. Proč by proto Bůh neměl dovolit, aby věčnou blaženost obdrželo také tělo? Přece pro konání dobrých skutků potřebujeme fyzické síly a tělo, Kristus Pán, Boží Syn, má lidské tělo, které přijal z Panny Marie, a i ona, jeho matka, byla – jak věříme – vzata s tělem a duší do nebe. To všechno naznačuje

velkou důstojnost lidského těla. Po zmrtvýchvstání bude tělo jiné, osvobozené od fyzikálních zákonitostí, tak jak to je s tělem Zmrtvýchvstalého Krista, ale bude zajištěna jeho totožnost, každý z nás obdrží zpátky své tělo, které pozná. Tělo člověka bude mít podíl na slávě vzkříšení, ovšem nesmíme si to představovat jako pokračování pozemského života v bezstarostné podobě. Věčný život, to nebude jakési neustálé lenošení a pojiďdání lahůdek, jak to ve svých propagandistických spisech představují některé sekty. Bude to určitě mnohem víc. Pán Bůh se nedá ve své štědrosti omezit. Nechme se překvapit.

P. ThDr. Bogdan Pelc ■

NEBE: ODPOČINEK PO PRÁCI, NEBO „DRUHÁ SMĚNA“?

Při křesťanském pohřbu, ale vůbec častěji při vzpomínce na zemřelého, zaznívá modlitba: „Odpočinutí věčné dej zemřelým, Pane, a světlo věčné ať jim svítí. Ať odpočívají v pokoji. Amen.“

Máme si tedy nebe představovat jako jakési *dolce far niente* („sladké nicnedělání“) nebo v lepším případě jako „zasloužený odpočinek po práci“? Nebo tím chceme vyjádřit něco jiného?

Jakkoli pro nás může být představa věčného odpočinku po celoživotní námaze, zvláště když jsme právě unaveni, velmi přitažlivá, důvodem, proč mluvíme o „věčném odpočinutí“, není náš existenciální stav a z něj plynoucí touha.

Východisko pro tento obraz můžeme najít v biblické kategorii odpočinku: ten je chápán jako znamení osvobození z egyptského otroctví (a tím tedy i jako připomínka Božího díla spásy!; srov. Dt 5,15), jako podíl na odpočinku Stvořitele (srov. Gn 2,2; Ex 31,17) a především jako příležitost ke slavení společenství s Bohem (srov. Iz 58,13n.). Kdo odpočívá je tedy Bohem osvobozený k ničím nerušenému společenství s ním! Z tohoto důvodu a v tomto duchu starozákonní i novozákonní člověk toužil po odpočinutí jako známce důvěrného sdílení s Bohem, přičemž zvláště list Židům a kniha Zjevení vidí definitivní odpočinek ve věčném životě (srov. Žid 3,7-4,11; Zj 14,13).

Nebe si ovšem jako stav nečinnosti rozhodně představovat nemůžeme. Z takové představy nás vyvádí svědectví světců, zvláště těch z nedávnější doby, kteří vidí věc dost podstatně jinak.

Foto: ABM

„DĚŠT RŮŽÍ“ A „SESTUPOVÁNÍ“ TEREZIE Z LISIEUX

Známe například výrok svaté Terezie od Dítěte Ježíše (1873–1897) o tom, že po své smrti spustí „déšť růží“, čímž myslí od Boha vyprošené milosti. Ale tato svěťice mluví dokonce i o tom, že bude „sestupovat“, aby „dokončila své poslání“ (Rukopis C *Dějin duše*, 3v).

A o tom, jak to myslí, svědčí úryvky ze dvou dopisů mladým kněžím. Abbé Bellièrovi píše: „Buďte klidní, jedině, po čem toužím, je vůle Boží a přiznávám se, že kdybych už v nebi nemohla pracovat pro Jeho slávu, měla bych raději vyhnání než vlast.“ A abbé Roullandovi ještě zřetelněji: „Milý bratře, cítím, že vám budu užitečnější v nebi než na zemi. (...) Počítám, že nezůstanu v nebi nečinná. Mou

touhou je pracovat ještě pro církev a pro duše. Prosim o to Pána Boha a jsem si jistá, že mě vyslyší. (...) Bratře, vidíte, že opouštím-li už bojiště, není v tom sobecké přání, abych si odpočinula, myšlenka na věčnou blaženost sotva rozechvívá mé srdce. (...) Co mě přitahuje k nebeské vlasti, je volání Pána, je to naděje, že ho budu konečně milovat tak, jak jsem po tom toužila, a myšlenka, že budu moci vzbuzovat lásku k němu v mnoha duších, které ho budou navěky velebit.“

Vůbec tedy nepřeháněl Jean Guitton, když napsal, že v den pohřbu se v případě Terezie nemělo zpívat *Requiem aeternam* („Odpočinutí věčné“), ale *Actionem aeternam* („Čin věčný“).

„UCHOVÁVÁNÍ VE VELKÉM TICHU ZEZNITŘ“ ALŽBĚTY Z DIJONU

Také méně známá řádová spolusestra svěťice z Lisieux, blahoslavená Alžběta od Trojice (1880–1906), kterou nazval Hans Urs von Balthasar „sestrou v duchu“ svaté Terezie od Dítěte Ježíše, nemínila v nebi odpočívát. Když v šestadvaceti letech umírala, zeptala se jí převorka, zda bude jako Terezie z Lisieux také sestupovat na zem. A ona nejprve odpověděla: „Ó, určitě ne! Jakmile budu na prahu ráje, vrhnu se jako malá střela do lůna „mých Tří“: Chvála slávy (tak nazývala sebe samu!) nemůže mít na věčnosti jiné místo; a já budu pronikat stále vpřed...“

Ale pak se zamyslela a dodala cosi, co prozrazuje, že i ona byla přesvědčena, že nebe není místem nicnedělání, a co o několik dnů upřesnila v dopise jedné spolusestře v Paray-le-Moniales: „Zdá se mi, že v nebi bude mým posláním přitahovat duše tím, že jim budu pomáhat vycházet ze sebe, aby lnuly k Bohu velmi prostým a veskrze láskyplným hnutím, a uchovávat je v onom velkém ti-

chu zevnitř, které dovoluje Bohu, aby se do nich vtiskl a přetvořil je v sebe.“

Alžběta, která nacházela své nebe již na zemi, totiž vírou ve vlastním nitru, kde hostíme Nejsvětější Trojici, má tedy, podobně jako Terezie, zjevně dynamické, aktivní pojetí nebe.

LÁSKA NIKDY NEZAHÁLÍ

Odkud se u obou takový pohled na nebe bere? Odpověď nám může poskytnout jak evangelium, tak svatí zakladatelé řádů, k němuž obě patřily.

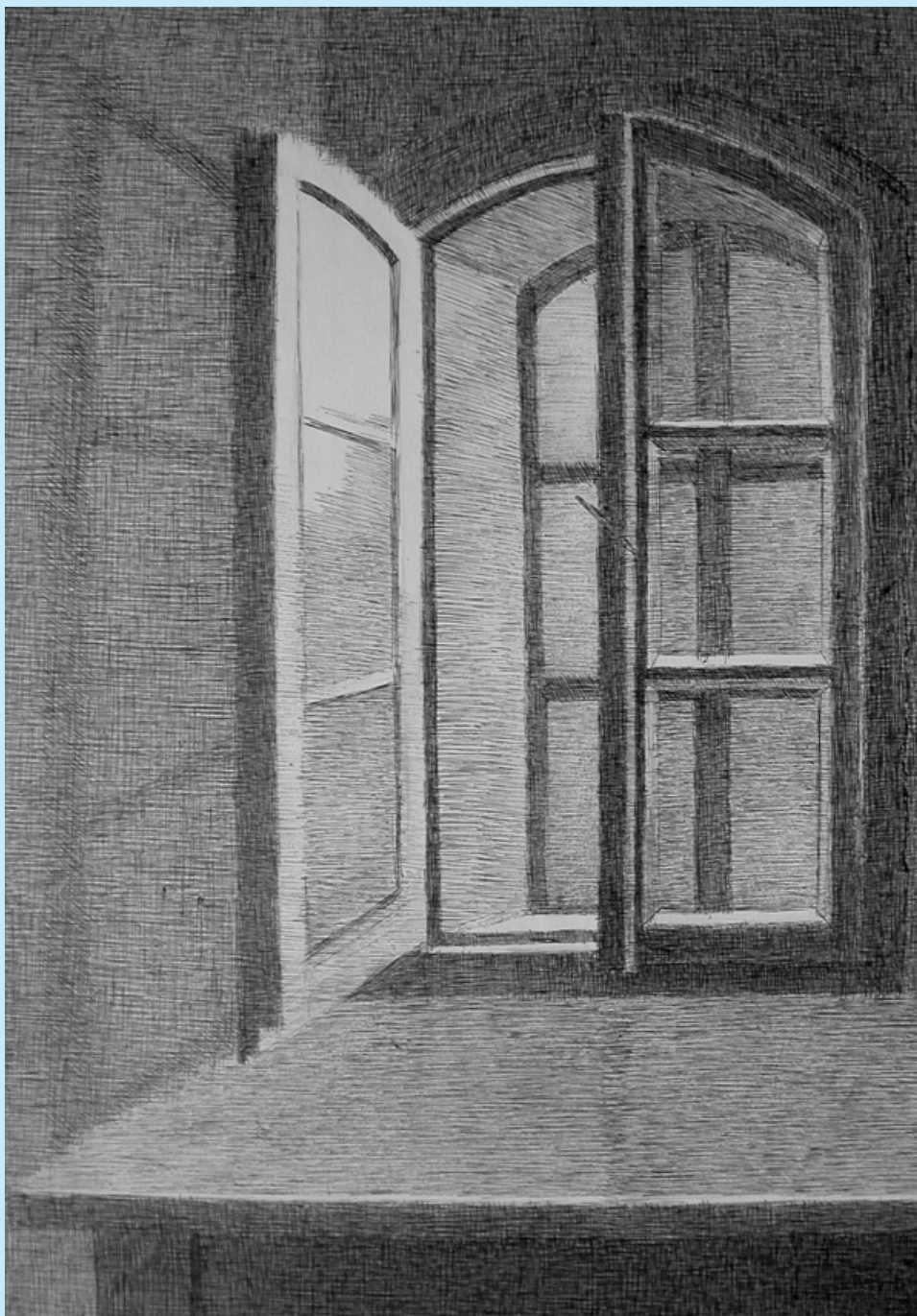
Ve čtvrtém evangeliu totiž čteme, že Ježíš na námitku, proč uzdravuje v sobotu (den odpočinku!), odpovídá: „Můj otec je až dosud činný, i já jsem činný“ (Jan 5,17).

A jak svatá Terezie od Ježíše (z Avily, 1515–1582), tak svatý Jan od Kříže (1545–1591), reformátoři karmelitánského řádu, říkali (a nalézáme to i v jejich dílech): „*Amor nunca está ocioso* (Láska nikdy nezahálí).“

Je to tedy láska, která pudí jak Terezii z Lisieux, tak Alžbětu z Dijonu nahlížet nebe jako pokračování, ba účinné prohloubení jejich životního poslání. Láska k bližním i k Bohu samému.

Co z toho plyne? Máme se lekat, že namísto očekávaného (a někdy toužebně vyhlíženého) odpočinku v nebi nás po smrti čeká „druhá směna“ bez možnosti si vydechnout? Samozřejmě, že taková představa by byla naivní. Boží život, do něhož budeme v nebi ponořeni, nezná nic takového, jako je únava z namáhavé práce v tomto stvořeném světě. Zato zná nekonečnou lásku, která má tisíc důvodů, aby se angažovala a nikdy nezahálela, aniž by se mohla unavit.

Pavel Vojtěch Kohut OCD ■

NAD TVOU HLUBINOU SE OTEVÍRÁ NEBE

(Lk 24,50n)

Lukáš líčí Ježíšovo nanebevstoupení krátkými, ale výstižnými slovy: „Zvedl ruce a požehnal jim; a když jim žehnal, vzdálil se od nich a byl nesen do nebe.“ (Lk 24,50n) V Ježíšově nanebevstoupení se nad námi otevírá nebe. Prvotní křesťané při modlitbě zdvihali ruce k Bohu, modlili se v pozici prosebníka. Když se modlím se zdviženýma rukama, mohu si představit, že se v mé modlitbě otevírá nad mým životem nebe. Stojím pevně zakořeněn v zemi a zdvím své ruce k nebi. Nebe potom sahá až do temnoty mého strachu, až do pozemskosti a pudovosti mého života. V modlitbě otevírám nebe nejen nad sebou, ale i nad těmi, kteří mi leží na srdci, i nad městem, ve kterém právě jsem, i nad celým územím. Když se na jednom místě modlí mnoho lidí se zdviženýma rukama, není těžké si představit, že se nebe otevírá pro všechny, kterým je zastřeno a zamčeno, kteří již nemají smysl pro Boha, kteří nesměřují své pohledy vzhůru, ale jen zde na zemi hledí, aby to nějak zvládli. V modlitbě se nad námi a nad naším světem otevírá nebe. To jsem pochopil, když jsem na hoře Athos spoluslavil celou noc bohoslužby k svátku Proměnění. Náhle se v temnotě noci rozletělo okno a otevřelo pohled na nebe. Když se hodiny a hodiny zpívají žalmy a písně, člověk pak vidí celý svět v jiném světle: ten už není uzavřen do sebe, ale je otevřený pro nebe; pak se tam, kde se modlíme, dotýká nebe a země.

V Janově evangeliu Ježíš říká: „Nikdo nevstoupil na nebesa, leč ten, který sestoupil z nebes, Syn člověka.“ (Jan 3,13) Prožívat Kristovo nanebevstoupení neznamena letět z této země k nebi a přeskočit ji jako útočníci na nebe. Takové nebezpečí hrozí zbožným lidem, kteří jsou tak fascinováni Bohem, že by všechno pozemské nejradyji nechali za sebou. Ale už báje o Ikarovi, jenž chtěl dobýt nebes, ale záhy se zřítil, ukazují, že to je mylná cesta.

Svou pozemskou tíží, pudovost, ani své temnoty přeskočit nelze. Jen když máme odvahu sestoupit do svého člověčenství, otevře se nad námi nebe. To ukázal svatý Benedikt ve své kapitole o pokoře, kde vidí Jákobův žebřík jako obraz naší duchovní cesty: jen kdo sestoupí k zemi („humus“, humilitas = pokora), je sto také vystoupit k nebi. Lukáš píše ve svém evangeliu, že se nad Ježíšem otevírá nebe, právě když sestupuje do vod Jordánu, do vln, které byly zkaleny vinou celého lidstva, do vln nevědomí, do říše stínů, ve které páchají démoni – mocnosti tohoto světa – své zlo. Právě tam, kde se Ježíš přímo setkává s nejvyšším ohrožením lidství, tam se nad ním otevírá nebe (Lk 3,21n). Když se Ježíš modlil pln strachu na Olivové hoře, aby ho minul kalich násilné smrti, když jeho úzkostný pot padal na zem jako krůpěje krve, když se cítil opuštěn svými učedníky, tehdy se nad ním znovu otevřelo nebe, sestoupil anděl a posiloval jej (Lk 22,43n). Tam, kde si připadáme na konci, kdy nevíme jak dál, kde jsme přes svou víru plni strachu a pochybností, tam se nad námi otevírá nebe. Tam nám posílá Bůh svého anděla, aby nás posiloval. Anděl spojuje nebe a zemi. Přináší nebe na zemi, právě do našeho strachu a do naší nouze.

V jaké situaci bys chtěl prchnout ze země, z její úzkosti? Používáš nebe jako útočiště před těžkostmi, které tě ohrožují? Nebo máš zkušenost, že se právě nad tvým strachem otevřelo nebe? Co pro tebe znamená vystupování a sestupování? Za jakých okolností se zdráháš sestoupit do hloubky svých vnitřních propastí? Medituj nad oběma scénami Ježíšova křtu (Lk 3,21n) a nad jeho modlitbou na Olivové hoře (Lk 22,43n). Snad se pak také nad tvým strachem a nad záplavami tvého života otevře nebe.

Úryvek knihy Anselma Grüna
„TAJEMSTVÍ VELIKONOČNÍ RADOSTI“
(Karmelitánské nakladatelství)

Knihu si můžete objednat na adrese:
Karmelitánské nakladatelství s.r.o., Kostelní Vydří
č. 58, Dačice 380 01, tel.: 384 420 295, fax: 384 420 295, e-mail: zasilky@kna.cz, www.ikarmel.cz

ROZHOVOR
S APOŠTOLSKÝM
EXARCHOU
ŘECKOKATOLICKÉ CÍRKVE
V ČESKÉ REPUBLICE
OTCEM BISKUPEM
LADISLAVEM HUČKEM

MNOZÍ PRVNÍ BUDOU POSLEDNÍMI A POSLEDNÍ PRVNÍMI...

❖ Co je to nebe – místo, stav, událost, odměna, cíl, vlast, domov? Je hodně definicí a pohledů na nebe. Který pojem je nejbližší vám, otče biskupe?

Svatý Pavel říká, že „my zvěstujeme to, co oko nevidělo, co ucho neslyšelo a nač člověk nikdy ani nepomyslel, co všechno Bůh připravil těm, kdo ho milují“. (1 Kor 2, 9) Proto všechny lidské představy jsou slabé na to, aby nějak vystihly a popsaly nebe. Nebe je cosi nepopsatelné, nádherné. Když máme někoho rádi, když se připravujeme na návštěvu, příchod milované bytosti, děláme všechno, co je v lidských silách, abychom mu ten pobyt zpříjemnili, aby se u nás cítil dobře. Bůh je láska a má nás nekonečně rád. A když se člověk tak chová k těm, které má rád, jak se může zachovat Bůh vůči těm, kdo ho

milují a které on nekonečně miluje. Každý, i ten nejkrásnější a nejušlechtlejší obraz o nebi je jenom ubohý odvar toho, co ve skutečnosti Bůh pro nás připravil.

❖ „Co tu stojíte a hledíte k nebi?“ slyšeli apoštolové otázku po té, co Pán vstoupil do nebe (srov. Sk 1,9n). Jaký je správný postoj vůči nebi, který by měl zaujmout křesťan? Jak v každodenním životě propojovat „už“ nebe s „ještě“ zemí, na které pořád žijeme, a světa, do kterého jsme stále ještě ponořeni?

Kdysi jsem slyšel definici nebe, podle které nebe je dům, který stavíme na zemi a budeme obývat v nebi. Není to velmi přesná definice, ale něco vystihuje. náš život na zemi není oddělen a úplně nezá-

vislý od toho, jak budeme žít v nebi. Není to však ani přesná úměra. Nebe si nikdy jenom sami nezasluhujeme, je to vždycky i dar a milost. Známe podobenství o dělnících poslední hodiny. Je mnoho nevědomostí zaviněných, ale i nezaviněných. Do srdce lidí vidí jenom Bůh. Proto my to posuzovat nemůžeme. „A tak mnozí první budou posledními a poslední prvními.“ (Mt 19,30) Tu se myslí první v očích lidí (a i ve vlastních očích) a poslední v očích lidí (ale i ve vlastních očích!). Zde bych považoval za důležitější to, co je uvedeno v závorce. Výstižně je to ukázáno v podobenství o farizeovi a celníkově (srv. Lk 18, 9 – 14).

❖ Problémem je také individualismus. V jedné ze svých přednášek o Božím království jste, otče biskupe, v kontextu problému individualismu dnešní doby jako příklad jeho vrcholného projevu citoval výrok Jeana-Paula Sarrtra z jeho knihy „Za zavřenými dveřmi“, že „peklo jsou ti druzí“. Bůh přitom už na začátku řekl, že „není dobře, aby člověk byl sám“ (srov. Gen 2,18)... Co je příčinou toho, že je člověk „unaven“ člověkem?

Bůh je Trojice, je společenstvím božských osob. A Bůh stvořil člověka ke svému obrazu a podobě. Proto je v „genech“, v přirozenosti člověka vepsaná potřeba společenství. Ježíš od nás žádá, abychom se milovali navzájem, což znamená, abychom vytvářeli společenství. Už ve Starém zákoně se požaduje milovat svého bližního. Ale milovat se navzájem (bez rozdílu rasy, jazyka...) je nové Ježíšovo přikázání. Je to jediný způsob, jak věřit pravým způsobem. Vzájemná láska je klíčem do Božího srdce. Ateismus se začal šířit především tehdy, když se začal s osvícenectvím

Ladislav Hučko se narodil 16. 2. 1948 v Prešově v rodině řeckokatolického kněze. Když ho nevzali na teologickou fakultu, začal studia experimentální fyziky. V r. 1987 získal titul kandidáta geologických věd. Několik měsíců po pádu totality působil jako redaktor v Katolických novinách. V letech 1990-1991 pracoval jako výkonný sekretář Konference biskupů Slovenska. Po teologických studiích v Římě přijal 30. 3. 1996 kněžské svěcení. Začal vyučovat dogmatickou teologii na Teologickém institutu v Košicích a vykonávat službu v Geriatrickém centru sv. Lukáše v Košicích. Je šéfredaktorem teologického časopisu Verba theologica. Jan Pavel II. ho 24. 4. 2003 jmenoval za apoštolského exarchu pro katolíky byzantského obřadu v ČR a současně za titulárního biskupa orejského. Biskupské svěcení přijal 31. 5. 2003 v Praze. V roce 2005 byl zvolen generálním sekretářem ČBK.

hlásat a pak i stále víc prosazovat individualismus. Vždyť ze zkušenosti víme, že tam, kde se žije společenství, vzájemná láska, ateismus nemá místo. Člověk je unaven člověkem často proto, že mu neslouží, ale nechává si jím sloužit. Druhý člověk se stává „peklem“ tehdy, když ho považujeme jenom za někoho, kdo nás omezuje, kdo od nás stále něco žádá, kdo nám něco bere (čas, peníze...). To je ten pasivní postoj k člověku, kterého se chráníme, aby co nejméně zasahoval do našeho soukromí, který ale úplně vyloučit není možné. Jenom když ho začneme považovat za někoho, komu můžeme něco darovat, podělit se s ním o radosti i žalosti, tak se tento člověk stává pro nás „rájem“. I obecně platí, že v delší perspektivě je větší únava z nicnedělání než z aktivní a tvůrčí práce.

❖ Nebe je pro svaté, ale pozvánky do nebe se „rozdávají“ hříšníkům. Všichni máme kromě pozvánek také pomoc v osobě Panny Marie. Jak vám ve vaší cestě k nebi pomáhá Panna Maria?

Když máme někdy pochybnost, jak žít, jak se zachovat v některé situaci, vždycky je nám na pomoc vzor i přímluva Panny Marie. Ona nespekulovala, ona svým srdcem chápala. A Duch svatý jí dával světlo, řídil ji, protože ona se mu oddala cele. Ona nikdy nikoho neposuzovala, chce vždycky a za každých okolností pomáhat. Její svatost je vzorem svou univerzálností, je možná pro každého: pro papeže i pro nejjednoduššího člověka.

♦ Nakonec možná trochu zvláštní otázka: představujete si někdy, otče biskupe, co budete dělat v nebi? Jaké to tam bude a – třeba – na setkání s kým se v nebi nejvíce těšíte?

Tím, co budu dělat v nebi, se nezabývám. Mám dost práce a povinností tady na zemi. Zatím. V nebi budeme kontemplantovat Boha „tváří v tvář“ (srv. 1 Kor 13,12). To, co tady vidíme jenom jako v zrcadle, tam to budeme kontemplantovat jasně a stále. Ježíš ale říká, že tak jako jeho Otec i on stále pracuje, je činný (srv. Jan 5, 17). Jaká to bude práce, to nevím, ale víme určitě, že to bude něco velmi vznešeného a potřebného. Nechám se překvapit. Už teď se těším, že se setkám se všemi, kteří mně za života udělali mnoho dobrého a komu jsem se nedokázal odvděčit, nedokázal vyjádřit svůj dík, že jim tam poděkuji.

♦ Prosím o vaše požehnání na cestu k nebi pro všechny čtenáře „Apoštola“...

To rád uděluji. Ať vám Pán žehná a vede na jisté cestě k cíli, kterým je věčná radost ve společenství se všemi svatými a blaženost v Boží lásce.

Děkuji za rozhovor.

P. Wojciech Zubkowicz SAC ■

KORUNKA

„...Tato modlitba je na usmíření mého hněvu ... nejprve se pomodlíš jednou **Otčenáš, Zdrávas Maria a Věřím v Boha**, potom budeš na zrnkách Otčenáše říkat tato slova: **Věčný Otče, obětuji ti tělo a krev, duši i božství tvého nejmilejšího Syna a našeho Pána Ježíše Krista, na smír za hříchy naše i celého světa**; na zrnkách Zdrávasu budeš říkat tato slova: **Pro jeho bolestné utrpení buď milosrdný k nám i k celému světu**. Na závěr se pomodlíš třikrát: **Svatý Bože, Svatý Silný, Svatý Nesmrtelný, smiluj se nad námi a nad celým světem.**“

(Deníček 476)

KONGREGACE SESTER MATKY BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ, v níž žila a zemřela sv. sestra Faustyna

Tajemství Božího milosrdenství hlásáme svědectvím života v duchu důvěry v Boha a milosrdenství k bližním. Jdeme cestou milosrdenství (zvláště vůči děvčatům a ženám potřebujícím morální obnovu), slova (hlásání poselství milosrdenství, formace apoštolů Božího milosrdenství) a modlitby.

NOVICIÁT

- ul. Sióstry Faustyny 3
30-420 Kraków, Polsko

KOMUNITY V ČESKÉ REPUBLICE

- Štefánikova 952,
544 01 Dvůr Králové n/Labem
- K rožďanské 81/6, 128 00 Praha 2

JAK JE BŮH DOBRÝ...

Blahoslavený Rafael Arnàiz Barón se narodil 9. dubna 1911 ve španělském městě Burgos v horlivé křesťanské rodině, jež byla přes jednu tetu svázána se španělskou korunou. Během svých studií architektury pobýval tento nadaný a citlivý mladík určitou dobu v trapistickém klášteře San Isidro de Duenas. Tamější klášterní život ho uchvátil; po krátké úvaze vstoupil do kláštera a přijal hábit novice.

Bohužel záhy onemocněl: těžká cukrovka ho přinutila vrátit se domů. Ačkoli v rodině nacházel mnoho lásky a třebaže potřeboval péči, jakmile se jeho zdravotní stav zlepšil, vrátil se do kláštera, kam ho vábilo povolání, ono neodmítnutelné Boží volání: žít s Kristem a sloužit mu. Péče, které se mu dostávalo, byla v té době velmi skrovná a nestačila k uzdravení, několikrát znovu onemocněl. Třikrát musel opustit svou komunitu a pak po krátkém pobytu v rodině se znovu odpoutat od náklonnosti svých blízkých, aby se vrátil do komunity, kam ho znovu vedlo jeho povolání. Počtvrté k tomu došlo v zimě, jednoho smutného deštivého prosincového dne. Objal matku a řekl jí: *Požádej Ho, abych už brzy zemřel!* Nedělal si žádné iluze o osudu, který ho čekal. Jeho hluboce věřící matka mu odpověděla naprosto lidsky a mateřsky: *Jak chceš, abych ho o to požádala?* Odešel a nedovolil, aby ho otec doprovázel. Nakonec chtěl odejít sám.

Nalezl komunitu, kterou miloval a kde bratři oceňovali, že tento křehký mladík,

11. ŘÍJNA BUDE SVATÝ OTEC
KANONIZOVAT MLADÉHO
ŠPANĚLSKÉHO TRAPISTU,
BRATRA RAFAELA
ARNÀIZ BARÓN

„Jak je Bůh dobrý! Přivádí mne zpět, řídí mne, pomáhá mi z té i oné strany, občas mne rozpláče, někdy mne nechá trpět, jindy mne rozesměje a ještě jindy mne nechá jásat, jednou tak, jindy onak. Jak je Bůh dobrý. Chce pouze moje dobro, dobře ví, co dělá. Začínám si tak dalece zvykat na jeho způsob jednání, že mu nekladu otázky. Nechávám se unášet, podvoluji se mu, to je to nejlepší, co mohu dělat.“

RAFAEL ARNÀIZ BARÓN

Foto: archiv kláštera v Novém Dvoře

který ve chvílích volna maluje a není schopen vést řeholní život, vstávat ve tři hodiny ráno, aby se účastnil nočního officia, s obtížemi vykonává svou práci a když na to má sílu, balí čokoládu, kterou mniši vyráběli. Někdy byl na ošetřovatelně velmi osamělý a litoval, že není dostatečně zdravý, aby mohl následovat bratry ve způsobu života, jenž byl tehdy mnohem přísnější než dnes. Mohl však trávit celé hodiny před svatostánkem. Kvůli jeho zdravotnímu stavu nebylo dokonce možné, aby složil sliby nebo uvažoval o tom, že se stane knězem. Co na tom záleží, myslel si: *Vidím, Pane, že vše je nicotné... Tedy? Ty, Pane, sídlíš pouze v srdci odpoutaném ode všeho!* Zemřel ve svém klášteře 26. dubna 1938.

Byl jeho život nešťastný? Určitě ne. Byl obtížný, jistě. Bezpochyby byl výjimečný! Náš trapistický bratr, kterého bude Svatý otec letos v říjnu svatořečit, napsal ve svém „posledním sešitě“, měsíc před svou smrtí:

Ve světě trpíme... jsou to jen starosti, přání, naděje... málokdy uskutečněné. Ve světě pláčeme kvůli přizemním, obyčejným a pomíjivým záležitostem. Ve světě málo pláčeme pro Krista. Ve světě málo trpíme pro Boha.

Poskytl nám tak klíč ke své na první pohled překvapující životní cestě, jeden z klíčů, které nám umožňují pochopit nejen to, co napsal, ale zejména to, v čem může podpořit mnišský život těch, kteří dnes přijali stejné povolání jako on, podpořit také křesťanský život upřímných věřících. V literatuře a v současném tisku pravidelně nacházíme výtky adresované dvěma posledním velikým papežům, Janu Pavlu II. a Benediktu XVI., i věrným křesťanům, že vyvolávají roztržku mezi církví a moderním světem. Na druhé

straně nacházíme křesťany, řeholníky či kněze, kteří proto, aby „vybudovali jakýsi most“ mezi křesťanstvím a soudobým myšlením, snaží se oslabit, umenšit, vymazat tento rozpor. Je to dobré řešení?

To, co našemu bratru Rafaelovi bohužel zkrátilo život v klášteře San Isidro, byla nemoc, kterou by dnes bylo snadné vyléčit. Ale za touto nemocí, v této nemoci, přímo uvnitř této zdánlivě zbytečné zkoušky, kterou by nikdo nepřál ani sobě, ani svým blízkým, nalezl bratr Rafael to, co je každý z nás, mnich a křesťan, také povolán objevit za svými vlastními problémy, ve svých vlastních problémech, přímo uvnitř svých osobních problémů. Jakési dveře vedoucí ke štěstí, přes překážky a v překážkách každého všedního života.

Alternativa, která se nám nabízí, není z jedné strany snadné štěstí pohodlného života, věčné mládí; z druhé strany pak náročná a přísná věrnost křesťanské víře. Ne! To je iluze, to je klamné zdání, kterým se nám třepotá před našima očima, které však vede jen k nejzásadnějšímu zklamání: k prázdnému životu. Alternativou je, jak vysvětluje bez jakéhokoli rozměňování blahoslavený Rafael: *buď trpět kvůli přizemním, obyčejným a pomíjivým záležitostem, nebo plakat pro Pána.* Možná se divíte, že slyšíte taková ostrá slova, když bychom všichni raději naslouchali slovům o Boží lásce a o útěchách. Ale v Rafaelově životě útechy skutečně nechyběly. Poslouchejte:

Během svého procházení noviciátem, kdy jsem nevěděl, co dělat,... jsem se podíval proti svému zvyku z okna...

Slunce vycházelo. V přírodě panoval ne-smírný mír... Vše se začínalo probouzet... země, obloha, ptáci... Vše se pomalu tiše probouzelo na Boží příkaz..., vše poslouchalo jeho božské zákony, ochotně a plynule,

Foto: archiv kláštera v Novém Dvoře

zvolna, klidně, světlo i temnota, modrá obloha i tvrdá zem pokrytá ranní rosou... Jak je Bůh dobrý, pomyslel jsem si... Mír přebývá všude kromě lidského srdce.

Mír přebývá všude kromě lidského srdce! A pokračuje:

A pomalu, klidně, prostřednictvím tohoto pomalého, klidného úsvitu naučil Bůh i mne poslouchat...

Shrňme na závěr tento fakt několika slovy: život není snadný. Věřit opaku je známkou naivity, dětinské zaslepenosti, iluze, mladistvého snu. Život je ale krásný, plný, má smysl, někam vede: opravit – poslušností Krista a naší poslušností v Kristu – nepořádek, který ničí naše životy, abychom v nich postupně nastolili Boží řád, Boží mír, klid a něhu. K životu je třeba se stavět čelem, energicky, beze strachu, že se budeme lopotit, že se unavíme, že si ublížíme. Sřetáváme se s ním, přijímáme ho, jsme k němu odvážně obráceni tváří, i když se jedná, jako u blahoslaveného Rafaela, o nevyléčitelnou nemoc. Uchvacuje nás tedy Život sám, vede nás tam, kam možná jít nechceme, ale kde v hloubi duše být toužíme, to znamená k životu s Pánem.

Jak je Bůh dobrý! Přivádí mne zpět, řídí mne, pomáhá mi z té i oné strany, občas mne rozplácne, někdy mne nechá trpět, jindy mne rozesměje a ještě jindy mne nechá jásat, jednou tak, jindy onak. Jak je Bůh dobrý. Chce pouze moje dobro, dobře ví, co dělá. Začínám si tak dalece zvykat na jeho způsob jednání, že mu nekladu otázky. Nechávu se unášet, podvoluji se mu, to je to nejlepší, co mohu dělat.

Otec Jeroným, narozený v roce 1907, tudíž současník blahoslaveného Rafaela, také trapista jako on, mnich kláštera Sept-Fons ve Francii, procházel stejnou zkušeností: „Jestliže Bůh existuje, potom k nám hovoří a zároveň mlčí. Žádá po nás, abychom s ním hovořili i abychom se odmlčeli. Podněcuje nás k činnosti a současně nás nechává čekat. Naplňuje nás i vyprazdňuje. Líbí se nám a působí nám i zklamání. Poskytuje nám radosti a žádá po nás slzy. Drtí nás i osvobozuje. Neboť tak nutí reagovat všechny známé a milující osoby, které nás obklopují. A touto cestou nám všechny dokazují, že jsou živé a že jsou nám nablízku. Nuže, náš Bůh je mezní skutečnost¹.“

Ve stejném klášteře, o půl století později, bratr Teofan dosahoval cíle ve stejném povolání před ukončením svých dvaceti osmi let. (Na ohnivém voze, ED. Triáda.)

Bratr Rafael je učitelem pro silné duše, to znamená pro kohokoli, pro úplně každého, třeba i křehkého, slabého, s malým množstvím sil, jehož Kristus volá, aby mu začal sloužit.

Otec Samuel ■

převor kláštera trapistů v Novém Dvoře

(Otec Samuel byl studentem Otce Jeronýma a spolubratrem v noviciátu bratra Teofana.)

1/ Père Jérôme, *Protože navždy trvá dlouho*, Karmelitánské naklad. Cf. Aussi diverses publications de P. Jérôme, Ed. Triáda.

POSLÁNÍ A SPIRITUALITA SESTRY FAUSTYNY

NEBE SESTRY FAUSTYNY

Svatořečení, tedy prohlášení svatým, mimo jiné znamená, že církev svou autoritou uznává, že člověk prohlášený svatým dosáhl požehnaného cíle lidského života, o kterém říkáme, že je to nebe.

Bude asi překvapený ten, kdo sledoval svatořečení sestry Faustyny a přitom přčetl to, co napsala ve svém Deníčku v březnu 1937 – šedesát tři let před svým svatořečením (30. dubna 2000). Sestra Faustyna píše: „Náhle mě zaplavila Boží přítomnost a rázem jsem se uviděla v Římě, v kapli Svatého otce, a současně jsem byla v naší kapli a slavnost Svatého otce a celé církve byla úzce spojena s naší kaplí a zvláštním způsobem s naší kongregací a současně jsem se účastnila slavnosti v Římě i u nás. Protože byla tato slavnost tak těsně spojena s Římem, že ačkoliv píšu, nedokážu to rozlišit, ale píšu tak, jak to je, čili jak jsem viděla.“ /Den. 1044/.

Je to zajímavé, protože slavnost svatořečení sestry Faustyny, která probíhala na náměstí svatého Petra v Římě, byla pomocí velkých obrazovek přenášena v přímém přenosu do Łagiewnik, kde se u kláštera, ve kterém zemřela sestra Faustyna, shromáždilo velké množství věřících. Celé svědectví o tom, co viděla sestra Faustyna, je možné najít v jejím Deníčku (1044–1048).

Já bych jen rád upozornil na krásný text, který je na tomto místě: „V tom jsem byla náhle vytržena do Ježíšovy blízkosti a stanula na oltáři vedle Pána Ježíše a můj duch byl naplněn tak velikým štěstím, že je nedokážu pochopit ani popsat. Mou duší zaplavoval hluboký pokoj a odpočívání.“ (Den. 1048)

V únoru 1937 sestra Faustyna napsala: „Ach můj Ježíši, i když půjdu k tobě a naplníš mě sebou, bude to plnost mého štěstí, přesto nezapomenu na lidstvo; toužím poodhalit závoj nebe, aby země o Božím milosrdenství nepochybovala.“ (Den. 930) Zkusme se tedy podívat, co sestra Faustyna o nebi píše ve svém Deníčku.

Hned na začátku text z 27. listopadu 1936: „Dnes jsem duchem byla v nebi a hleděla na tu nesmírnou krásu a štěstí, které nás po smrti čekají. Viděla jsem, jak všechno stvoření neustále vzdává čest a chválu Bohu; viděla jsem, jak veliké je v Bohu štěstí, které se rozlévá na všechny tvory, činíc je šťastnými, a všechna chvála a čest z obšťastnění se vrací do Zdroje a vchází do hlubin Boha, kontemplují vnitřní život Boha, Otce, Syna a Ducha svatého, jehož nikdy neobsáhnou ani neproniknou. Ten zdroj štěstí je ve své podstatě neměnný, ale vždy nový, tryskající obšťastnění pro všechno tvorstvo. Nyní už chápau sv. Pavla, který řekl: Ani oko nevidělo, ani ucho neslyšelo, ani do srdce lidského nevstoupilo, co Bůh připravil těm, kdo ho milují.“ (Den. 777)

Tento text o nebi, který je také mimochodem krásným popisem vnitřního života Nejsvětější Trojice, sestra Faustyna končí slovy svatého Pavla, která bychom mohli shrnout jednou větou: nebe je tajemstvím krásy, kterou Bůh připravil nám všem, nepopsatelným a nepředstavitelným štěstím.

Ve svém Deníčku sestra Faustyna několikrát popisuje nebe, ale jsou to jakoby okamžiky a „pohlednice z nebe“, které

nám přináší. Můžeme se dozvědět například, jak celé nebe žasne nad duší, která s vírou přijímá utrpení (srov. Den. 114), jak svatí v nebi velebí Boží milosrdenství (Den. 745), že ti, kteří jsou v nebi, vidí Boha tváří v tvář a jsou šťastní (Den. 771) a žijí jeho Božským životem (Den. 1393), že svatí se těší na náš příchod do nebe (Den. 1592).

Sestra Faustyna se moc nesnaží popisovat nebe a zdá se, že tento postoj vyplývá ze skutečnosti vnitřního nahlédnutí do toho, čím nebe je. Možná proto napsala v roce 1938: „Uviděla jsem, jak Bohu vzdávají chválu andělé a svatí Páně. Sláva Boží je tak veliká, že se nechci pokoušet ji popisovat, neboť na to nestačím, a aby si tak duše nemyslely, že to, co jsem napsala, je už všechno; – svatý Pavle, nyní ti rozumím, žes nechtěl popisovat nebe.“ (Den. 1604)

Můžeme si vzpomenout na naše představy o nebi, nebo představy, které vznikly na základě slov, která také říká sestra Faustyna, že v nebi svatí vzdávají chválu Bohu, velebí Boha, a která přinášejí obraz neatraktivního nebe, kde se pořád modlí, kde se zpívá a neustále hledí na Boží tvář. Takový obraz nebe se nezdá dost atraktivní pro člověka žijícího na zemi. Nebe se zdá být nudné, stejné, jednotvárné.

Co ale znamená vzdávat chválu Bohu a velebit Boha? Jak popsat slávu Boží a štěstí člověka? Je vůbec možné uzavřít do slov realitu nebe?

Pokud je nebe náš dům, ve kterém nás čeká Bůh, zdá se, že daleko důležitější než se snažit popsat tento dům, je snažit se popsat cestu, která k tomu domu vede, a dozvědět se, co je nejdůležitější pro Pána tohoto domu.

V lednu 1938 sestra Faustyna napsala ve svém Deníčku slova, která jí řekl Pán Ježíš: „Dítě, opravdu, toto všechno je utr-

pení, ale do nebe nevede jiná cesta než křížová cesta. Sám jsem ji první prošel. Věž, že je to cesta nejkratší a nejjistější.“ (Den. 1487).

Není to cesta snadná a široká, je úzká a strmá, ale na této cestě všechny lidi doprovází Pán svým milosrdenstvím, které je na konci jejich života jedinou nadějí člověka. „Skrze jeho milosrdné srdce vcházíme jako otevřenou branou do nebe,“ napsala sestra Faustyna (Den. 1570).

V kontextu této cesty je důležité to, co píše sestra Faustyna v roce 1936: „A Bůh mi dal poznat věc, která jediná má v jeho očích nekonečnou cenu – je to láska k Bohu, láska, láska a ještě jednou láska.“ (Den. 778) V roce 1937 opakuje: „Láska, láska a ještě jednou láska k Bohu, ani v nebi, ani na zemi není nic většího než toto.“ (Den. 990) „Vnější věci nejsou pro čistou lásku důležité, ona všechno proniká. Ani brány vězení, ani brány nebe na ni neplatí. Vystupuje k samotnému Bohu a nic ji nedokáže umoit. Pro ni neexistují překážky, je svobodná jako královna a vše je jí přístupné.“ (Den. 201)

Svatá Faustyna miluje a zároveň kráčí nejkratší a nejjistější cestou do nebe – cestou křížovou. Píše v utrpení nejen těla, ale také duše a zachovává v tom velikou důvěru. Nachází v sobě čistou lásku, která se rodí z utrpení. Vede boj pamatujíc na slova Pána: „Věž, že nyní jsi na jevišti, kde ti přihlíží země i celé nebe; bojuj jako rytíř, abych tě mohl odměňovat; zbytečně se neboj, protože nejsi sama.“ (Den. 1760)

O velikosti tohoto boje svědčí slova, která sestra Faustyna napsala v červnu roku 1938: „Klameš mě, Ježíši, ukazuješ mi otevřenou bránu nebe a opět mě necháváš na zemi. A Pán mi řekl: – Až v nebi uvidíš tyto své dny, zaranuješ se a chtěla bys, aby jich bylo co nejvíce.“ (Den. 1787)

Sestra Faustyna setrvává v tomto boji a píše: „Cítím, jak má láska k tobě v žár se mění a na konci života vyšlehe k nebi jak plamen, a tehdy se splní všechna má přání.“ (Den. 1589)

Nebe, jehož závoj tak touží poodhalit sestra Faustyna, je zázrakem Boží lásky

a Božího milosrdenství. Kde je Bůh, tam je nebe, a protože Bůh je láska (srov. 1J 4,8), proto také kde je láska, tam je nebe. Svátá Faustyna o tom píše ve svém Deníčku: „Láska – to je nebe dané nám už zde na zemi.“ (Den. 278)

P. Wojciech Zubkiewicz SAC ■

P. SOPOČKO VE SVĚDECTVÍ SESTRY FAUSTYNY

2. ČÁST

Ve velké míře je první přání Pána Ježíše realizované právě díky snahám P. Michala Sopočka. V roce 1934 Eugeniusz Kazimirowski namaloval obraz milosrdného Ježíše s nápisem: „Ježíši, důvěřuji Ti!“ podle vize sestry Faustyny z 22. února 1931.

Když si Pán Ježíš přál, aby byl tento obraz veřejně uctíván, P. Michal Sopočko se ze všech svých sil snažil, aby na konci jubilea Vykoupení světa, 26.–28. dubna 1935, umístil tento obraz v Ostré Bráně, kde také kázal o Božím milosrdenství. Můžeme si o tom přečíst v poznámce sestry Faustyny z 26. dubna 1935: „V pátek, když jsem byla v Ostré Bráně v době těch slavností, během nichž byl ten obraz vystaven, jsem byla na kázání, které měl můj zpovědník; to kázání bylo o Božím milosrdenství, první o jaké už dávno Pán Ježíš žádal. Když začal mluvit o tom velkém milosrdenství Páně, postava na obraze se stala živou a ty paprsky vnikaly do srdcí shromážděných lidí, avšak ne stejnou měrou...“ (Den. 417)

Čím více P. Michal Sopočko poznává další přání Pána Ježíše, tím více se angažuje v celém díle. Velebí Boží milosrdenství v kázáních, píše mnoho článků do vi-

leňských týdeníků, šíří modlitby k Božimu milosrdenství a zvláště Korunku.

Sestra Faustyna napsala: „Dnes jsem od P. Sopočka dostala dopis, z něhož jsem se dozvěděla, že zamýšlí vydat obrázek milosrdného Krista, a prosil mě, abych mu zaslala jistou modlitbu, kterou chce dát na druhou stranu, obdrží-li schválení arcipastýře.“ (5. října 1936, Den. 711 – šlo tedy o Korunku k Božimu milosrdenství). Dne 10. dubna 1937 sestra Faustyna

napsala: „Dnes mi matka představená dala přečíst článek o Božím milosrdenství a byla tam také kopie toho namalovaného obrazu. Ten článek je ve vileňském týdeníku, poslal nám to do Krakova P. Michal Sopočko, ten horlivý apoštol Božího milosrdenství.“ (Den. 1081)

Ohledně toho sestra Faustyna píše: „Vida obětavost a námahu P. dr. Sopočka v té záležitosti, obdivovala jsem jeho trpělivost a pokoru; stálo to všechno hodně, nejen námahy a různých nepříjemností, ale také hodně peněz, a přesto na všechno dával P. dr. Sopočko. Vidím, že ho Boží prozřetelnost připravila k uskutečnění toho díla milosrdenství dříve, než jsem já o to Boha prosila. Ach, jak zvláštní jsou tvé cesty, Bože, a šťastné duše, které následují hlas Boží milosti.“ (Den. 422)

Pro oba dva vzdálenost nebyla překážkou. O duchovním spojení mezi nimi svědčí korespondence, ze které je jasné vidět starost o vývoj díla Božího milosrdenství. Sestra Faustyna napsala: „Při mši svaté jsem dostala chvíli poznání o P.S., že námaha, ze které má Bůh tak velikou chválu, je nám společná, a třebaže jsme od sebe vzdáleni, často jsme spolu, neboť nás spojuje jeden cíl.“ (Den. 1472)

P. Sopočko nejen píše a káže o Božím milosrdenství, ale také se usilovně snaží, aby bylo splněno další přání Pána Ježíše – ustanovení svátku Božího milosrdenství. Kvůli tomu mnohokrát chodí k církevnímu vedení, nejčastěji ale jsou jeho žádosti odmítnuté nebo se setkává s mlčením. O těchto utrpeních sestra Faustyna píše na mnoha místech ve svém „Deníčku“. „Vidím patera Sopočka, jak je jeho mysl zaměstnána a jak v Boží záležitosti pracuje před hodnostáři církve, aby předložil Boží přání. Díky jeho práci zazářil v Boží církvi nové světlo duším pro potě-

chu. Třebaže je zatím jeho duše přeplněna hořkostí...“ (Den. 1390).

„Dnes jsem poznala, jak ten kněz v celé té záležitosti zakouší veliká protivenství. Stavějí se proti němu dokonce i duše zbožné a horlivé pro Boží chválu, a že se neznechucuje, to je výhradně Boží milost.“ (14 IX 1937, Den. 1272).

Sestra Faustyna vysvětlovala, odkud se berou tato protivenství, 24. listopadu 1936 napsala: „...čím větší těžkosti vidím, tím jsem klidnější. Kdyby celá ta věc nepřinášela Bohu velikou chválu a užitek mnoha duším, satan by se tak proti ní nestavěl, ale on cítí, co skrze to ztratí.“ (Den. 764)

P. Sopočko je člověkem hluboké modlitby. Každé své konání odevzdal milosrdnému Bohu, čerpaje z modlitby síly k horlivému setrvání v práci přes únavu, neúspěchy a nevděčnosti.

„V jistém okamžiku jsem viděla P. Sopočka, jak se modlí a přemýšlí o té záležitosti; uviděla jsem, jak se náhle nad jeho hlavou utvořil kruh světla. I když nás dělí prostor, často ho vidím, zvláště jak navzdory únavě pracuje za stolem.“ (Den. 762)

S poslušností Pánu Ježíši, který o P. Sopočkovi řekl: „Jeho mysl je těsně spojena s mojí myslí, a proto buď klidná, co se týče mého díla, nedovolím, aby se zmýlil, a ty nedělej nic bez jeho dovolení,“ (Den. 1408), sestra Faustyna se ve své korespondenci mnohokrát radí a ptá na novou řeholi, kterou jí Pán Ježíš přikázal založit. Ze začátku sestra Faustyna prožívá veliké utrpení. Pán Ježíš ji nutí k tomu, aby tento řád co nejrychleji vznikl, a zároveň představení řádu, ve kterém žila, a její zpovědníci ji radí, aby nic nedělala. V tomto utrpení se obrací z Krakova s velikou důvěrou na P. Sopočka, svého zpovědníka ve Vilně. Po jejím odjezdu do Krakova se většina korespondence s P. Michalem Sopočkem

týká vzniku nového řádu. Ve svém dopisu z Krakova z 21. února 1938 sestra Faustyna píše: „Pokud se jedná o svátek a novou řeholi – nemám v této záležitosti ani stín pochybností – je to jasná Boží vůle.“

Jak čas běží, sestra Faustyna jasně vidí realizaci tohoto přání Pána Ježíše a s důvěrou mu to všechno odevzdává. I přesto, že v roce 1938 už ví, že ona tento nový řád nezaloží, je úplně klidná. Poté, co několik měsíců před svou smrtí obdržela od P. Sopočka dopis, píše ve svém Deníčku: „Dovzdělala jsem se, že Boží záležitost jde kupředu, i když pomalu. Poznala jsem z toho dopisu, jak veliké světlo Bůh tomuto knězi dopřává, upevňuje mě to v přesvědčení, že Bůh skrze něho to dílo uskuteční, navzdory protivenstvím to dílo uskuteční, přestože překážky se hromadí. Dobře vím, že čím krásnější a větší dílo, tím strašnější bouře budou proti němu zuřit.“ (Den. 1401)

A v dopise P. Sopočkovi z 20. září 1936 napsala: „Přemýšlím nad prorockými slovy, která jste mi, otče, napsal ve svém posledním dopise, že takový řád by musel vzniknout beze mě – a určitě tak to bude. Ať se všechno stane podle vůle Boží. Otče, jsem tak divně odkázaná na Boží vůli, že uprostřed všeho, dokonce uprostřed smrti, jsem spokojená a volná... Je to veliká Boží milost, ale také plod práce, kterou otec do mě během tří let vložil.“ V roce 1938, 21. února, sestra Faustyna napsala: „Skrze nás Bůh začal své dílo, kdo je dokončí, nám není třeba vědět, ale teď máme dělat to, co můžeme – nic víc.“ Tato prorocká slova se splní brzy, protože už v roce 1941 k P. Sopočkovi přicházejí první kandidátky, které chtějí založit řád, který by hlásal a velebil Boží milosrdenství. (pokračování)

s. Małgorzata Smilgin ZSJM ■
(převzato z: „W służbie Miłosierdzia”)

„BUDETE MÝMI SVĚDKY...“

ROZHOVOR S KARDINÁLEM J. BERANEM Z ROKU 1965

4. část

Vaše Eminence, kdy a kde myslíte, že byla vaše internace nejhorší?

Tedy, jak už jsem se zmínil, nejhorší to bylo na tom druhém místě, když mě z Rožlova převezli do Florzentálu u Liberce.

A v jakém smyslu to tam bylo nejhorší?

Tam to bylo nejhorší po té stránce, že nějaký čas, to bylo přes měsíc, potraviny pro nás obstarávali ti strážci, oni to kupovali. A jednoho dne neměli vůbec co dát k obědu. Chodili do restaurace, nebo jak tomu říkali do kantýny, a to nám muselo stačit. Poněvadž ale věděli, že dobře vařím, tak přišli na tu myšlenku, že bych mohl vařit také pro ně. Tak jsem se staral, abychom měli vždycky něco slušného k jídlu, a tu stravu jsem změnil. Takto byl nejhorší asi ten měsíc. Také to tam ale bylo nejhorší, co se týkalo odposlouchávání. Jednou sestra uklízela něco v koupelně a zavolala mě. Z okna bylo vidět, jak jeden stojí na žebříku u zdi a tam do koupelny zadělává odposlouchávací zařízení. A pak nás jednou vzali do auta, odvezli nás daleko do lesů, kde vůbec nikdo nechodil, a když jsem se vrátil, tak jsem viděl, že v každém pokoji, v chodbě, v pracovně, tam, kde jsem jedl, i v kapli byla místa, která byla zabořena do zdi. To tam dřív nebylo. A tam právě přidělali ta odposlouchávací zařízení a zadělali to cementem. Ale nepočítali s tím, že když ten cement uschl, že se to jaksi propadlo.

A jak dlouho tam ta vaše internace trvala?

Tak půldruhého roku. A zase jsme přišli na to, že si dávají žebřík k oknu a dívali se oknem večer do světnice a jednou tam také

fotografovali. Já jsem tam dostal kýlu, tak mě tam museli trochu ošetřovat. To dělali za běžného hovoru. Tak to dělali takové solidní.

A vy jste byl na tu kýlu operován?

Ne, to až potom, až později.

A když jste byl, vaše Eminence, potom převážen na další místa internace, oznámili vám předem, kde budete?

To ne, to jsme se dozvěděli, až když jsme tam přijížděli. Když jsme se blížili do té vesnice, tak to už jsme věděli, že jsme tam.

Takže to tajili i vám?

Ano. To bylo zajímavé. Když jsme přijeli do Papírnic, tam jsme nevěděli, kde jsme. A sestra se ptala toho hlídače: „Kde to jsme?“ – „To vám nemohu říct.“ Ona pracovala v kuchyni a v jedné přihrádce stolku našla účet. Před tím, než jsme do Papírnic přišli my, tak tam bývaly nějaké prázdňinové školy, kde tu mládež, nebo ty dělníky přeškolovali. A tam byl účet: Ústav přeškolení Papírnic. A potom také jednou místní rozhlas hlásil: „Místní výbor v Papírních ohlašuje, že školní rok začne tak a tak...“ a nějaké detaily o začátku školního roku.

Tam to bylo také zajímavé. To bylo v roce 1956. To přišli páni z ministerstva a řekli: „Teď jsou tady ty poměry takové, že by snad mohlo dojít k nějaké dohodě mezi Vatikánem a vládou, ale to byste musel podepsat slib věrnosti, že nebudete dělat nic proti republice, a pak by se snad to jednání mohlo uskutečnit.“ A na to já, že bez dohody se Svatým otcem bych to nemohl udělat. Chtěl jsem dovolení jet na nunciaturu do Vídně, protože

u nás už nunciatura v té době nebyla. „Dovolte mi do Vídně a já si tam pohovořím a požádám, aby to zprostředkovali se Svatým otcem, abych věděl, co dělat.“ A oni: „To by nešlo, do Vídně by to nešlo.“ „Tak dovolte a já napíši Svatému otcovi přímo, přeložím do latiny formulář toho slibu a zeptám se.“ To ještě nebyl ten boj proti ateizmu a boj proti církvi nebyl ještě tak ostrý. A tak jsem to připravil, ten text jsem přeložil do latiny. Když pak přišli, tak jsem jim řekl, aby to poslali do Vatikánu. A oni: „Už to nejde.“ V té době zrovna začala revoluce v Maďarsku. „Víte, v tom byl kardinál Vincenti, to nejde.“

Víte, to je také zajímavé, tam byl jeden chlap, ten byl moc zuřivý, moc zuřivý. A to byl protestant. On se sám přiznal: „Já nejsem katolík, já jsem protestant.“ A byl takovou zajímavostí. Tedy, tam v kuchyni byla sestra, velice hodná sestra. A předtím, než jsme tam přišli my, tak tam byl nějaký řemeslník, nebo tam bydlel, a on jednoho dne přelez plot a šel ke kuchyňce, zaklepal tam na okno a ptal se sestřičky: „Sestřičko, kdopak tady bydlí teď?“ Ona chudinka řekla: „Pan arcibiskup pražský, ale já to nesmím nikomu říkat.“ Víte to je tak, ona to byla hodná sestra, jedna z nejhodnějších, prostinká. A toho řemeslníka potom zavřeli, chudáka, byl několik neděl zavřený, že tam vlezl. Oni ho totiž objevili. A ten zuřivý chlap, jak jsem říkal, ten přišel a povídá: „Já bych ji roztrhal.“ Tu sestru. Hrozně zuřil a já jsem ho uklidňoval.

Během internace jste byl několikrát nemocen a také operován. Kdy to bylo?

Jak jsem to už naznačil, v Liberci jsem dostal kýlu. Já jsem nevěděl co to je, ale ta sestra měla ošetřovatelský kurz, tak řekla, že je to kýla. To byly ovšem jakési první náběhy, takže jsem neměl žádné těžkosti nebo obtíže. Potom se to ale tak zhoršilo, že jsem nemohl chodit. A to si pamatuji, to jsem měl zrovna exercicie pro sestřičky, když mi bylo nejhůř. A po těch exerciciích zavolali dok-

tora, který mě prohlédl a řekl, že to musí být operováno. Měl ovšem obavy, jestli to oni dovolí, nebo ne, tak mě převezli do nemocnice na Pankráci a mohu říci, že ke mně byli velmi šetrní. Na tu operaci zavolali nejlepšího chirurga, co byl v Praze, univerzitního profesora. Niedermayer, nebo tak nějak se jmenoval. Dokonce k tomu přivolali ještě tři doktory. To bylo velice hezké. Neuspali mě tedy, jen to lokálně umrtvili, takže jsem nic necítil. Potom se to rychle zahojilo. Ten doktor potom říkal, protože to prý bylo komplikované, se zánětem slepého střeva: „No, to i my doktoři, než začneme, to musíme udělat kříž.“ (Pokračování)

Zdroj www.radiovaticana.cz, zpracoval R. Pecha, redakčně upraveno

Kardinál J. Beran
při žehnání

NA APOŠTOLSKÝCH CESTÁCH ...

Poutníci před cílem

Z deníčku poutnice
k Božímu milosrdenství

V sobotu 25. července 2009 začalo společné putování těch, kteří se dozvěděli o pěší pouti k Božímu milosrdenství a konkrétním činem odpověděli na hlas, který uslyšeli ve svém srdci, že potřebují Boží milosrdenství.

Tematickou strukturou poutě byla slova: Jeho milosrdenství trvá od pokolení do pokolení. 7 dnů putování, to bylo 7 krát 24 hodin přebývání s Bohem, který byl tak blízko svému lidu! A tak jsme šli, povolání z různých farností naší vlasti i ze vzdáleného Chorvatska, muži i ženy, starci i děti, zpívající mládež, zdatní i méně zdatní, dva otcové pallotini, jeden bohoslovec, řádová sestřička, celkem nás šlo kolem 50. Všichni jsme brzy vytvořili krásnou Boží rodinu. Cesta vedla přes Oderské vrchy, dále vojenský prostor Libavá, procházeli jsme Hanou směrem na západ na Vyso-

činu a tam v jižní části Žďárských vrchů jsou Slavkovice, cíl našeho putování.

■ 1. den, sobota – 32 km

Fulnek – Podlesí

Téma dne: Putování Otců

Startem pouti byla mše svatá v 7.00 hod. ve Fulneku. První zastávkou byl Klokočůvek u Panny Marie ve Skále. Tam jsme osvěžili tělo i ducha, nejdříve vodou vyvěrající ze skály a pak chutnou polévkou, kterou pro nás s láskou chystaly kuchařinky z Fulneku i další dny. Postupovali jsme po lesních cestách až do Podlesí, kde v rodinném sídle jedné manželů jsme měli první nocleh. Než jsme stačili postavit stany, překvapila nás bouřka, ale ta nás nemohla odradit od společné večerní modlitby, na kterou jsme byli svoláni zvukem trubky. Zvuk tohoto královského nástroje, který tak zručně ovládal náš bohoslovec Jeník, v nás večer co večer a ráno co ráno probouzel píseň vděčnosti Bohu za vše, co nám během pouti dával, za vše co nám bral.

■ 2. den, neděle – 31,5 km

Podlesí – Dolany

Téma dne: Milosrdenství Boha vůči lidu, který neustále odchází

Ráno jsme v kostele sv. Anny ve Staré Vodě měli v 9.00 hodin poutní mši svatou. Velmi bolestné bylo zastavení v kostele zdevastovaném ruskými vojáky. Toto poutní místo obnovují skauti, ale pro paměť dalším generacím zůstanou vnitřní stěny chrámu takto poničené. Dalším zastavením byl Domašov nad Bystřicí, kde jsme v sále obecního úřadu zasedli ke společnému stolu. Po obědě jako vždy intenzivní odpočinek a s radostí jsme vykročili na další cestu, která nás večer dovedla do Dolan, kde působí komunita Blahoslavenství, kde jsme pro nedělní večer a mnozí i noc našli spočinutí. Srdcem jejich práce je modlitba, nejbližší spiritualita Karmel. Kněz z této komunity nás přivítal v kapličky, která je k našemu milému překvapení také zasvěcená Božímu milosrdenství.

■ 3. den – pondělí – 22,5 km

Dolany – Těšetice

Téma dne: Matka milosrdenství

S radostným zpěvem jsme se vydali na Svatý Kopeček, kde jsme měli v 10.00 hodin mši svatou. Ze Svatého Kopečku naše kroky směřovaly na Olomouc–Černovír, kde bylo místo poledního odpočinku a cílem tohoto dne pak byly Těšetice. Před kostelem zasvěceném sv. Petru a Pavlovi na nás čekali farníci, kteří otevřeli svá srdce a své domy a po skupinkách poutníků si nás rozebrali na nocleh. Rychle osprchovat, převléknout, prohodit pár slov s domovníky, abychom stihli společně s nimi večerní modlitbu v jejich farním kostele. Každá tato večerní modlitba byla pro nás i lidi z dané farnosti důkazem toho, jak Bůh se sklání k svému lidu.

■ 4. den – úterý – 21 km

Těšetice – Konice

Téma dne: Evangelium milosrdenství

Tento den jsme začínali společnou mši svatou s těšetskými farníky v 7.00 hodin. V poledne přicházíme na Krakovec, kde s chutí sníme polední polévku. Intenzivní odpočinek je obohacen tancem. Když Jirka s Jendou zahráli skočnou polku, mnozí opravdu neodolali a tak jsme z místa odpočinku odtančili, abychom došli večer do Konice, místa bydliště jedné z poutnic, která ač sama unavená se s láskou starala o skupinu 6 poutnic.

■ 5. den – středa – 28 km

Konice – Letovice

Téma dne: Velikonoční mystéria

Bůh neustále vysílá, my se nalaďujeme na tu správnou vlnu, abychom rozuměli jeho řeči, dáváme svá svědectví a je nám spolu tak dobře! Po 16 km přicházíme do Šebetova, kde na nás čeká milé překvapení. Otec Josef se svými přáteli nám přivezli oběd z Jam. Maminka otce Wojciecha pro všechny poutníky připravila polskou národní specialitu – bigos, všem náramně chutná!

Kráčíme Vysočinou, schyluje se k večeru a my přicházíme do Letovic, kde nám pro tuto noc pan farář zajistil ubytování v kulturním domě. Jeden společný sál, jedna sprcha, jedno společenství, jeden společný „švédský“ stůl. Nikdo neodcházela hladový.

Slavkovice se blíží, radost stoupá

Mše svatá na konec pouti

i když nás někdy zraní. Poslední společný oběd v Nové Vsi u Nového Města na Moravě se podobá svatební hostině. Jsme hosty rodiny na statku, která svou štedrostí nešetří. Na další cestě se setkáváme s farníky ze Slavkovic a Jam, kteří nám jdou naproti.

„Anděly strážnými“ celé naší pouti byli naši andělé v oranžových vestičkách či mládenec s praporkem, kteří zastávali zodpovědně funkce dopraváků – řídili dopravu, zvládali křižovatky, řadili do dvojstupů... Velký dík patří také našemu bratru Petrovi, řidiči, který vše potřebné k putování, co bychom neunesli na zádech, nakládal, vykládal a vozil doprovodným vozidlem. Doplnoval také zásoby pitné vody, připravoval místo k jídlu a oddechu, no prostě byl nám oporou. Pán Bůh mu to odplať! Velký dík patří také za každý úder do kytary, za zpěv trubadura, za každý alt i bas, za každou písničku, kterými jsme chválili Boha. Kdo zpívá, ten se dvakrát modlí. Duchovní náboj nám celou cestu dodávali otcové pallotini – otec Tomáš působí ve Slavkovicích a otec Artur ve Fulneku. Byli jsme moc vděční za jejich kněžskou službu, za společné modlitby ranních a večerních chval, růžence, korunky, za katecheze i osobní svědectví, za slova povzbuzení i útěchy.

Ve Slavkovicích jsme v pátek po 14. hodině vkráčeli do prvního kostela v České republice zasvěceného Božímu milosrdenství. Na Hodinu milosrdenství jsme se již přesunuli na prostranství před kostelem, kde jsme se společně se všemi farníky i dalšími poutníky společně modlili křížovou cestu zakončenou Korunkou a potom slavili mši svatou, která byla vrcholem a zakončením naší pěší pouti.

Poutí je zvláštní čas Boží milosti, kdy býváme osvobozeni od tohoto světa a jsme otevřeni Bohu, ale cílem pouti je vrátit se zpátky domů a tam svědčit jako apoštolové milosrdenství.

Jana Machandrová

■ 6. den – čtvrtek – 30,5 km Letovice – Bystřice n. P.

Téma dne: Boží milosrdenství ve svátostech

Ráno v 6.15 hod odcházíme z Letovic, modlíme se a zpíváme. V 11.00 se blížíme ke kostelu sv. Vavřince v Olešnici, kde na nás čekají farníci se svým farářem, jáhnem, varhaníkem i kostelníkem. A další překvapení! Farníci se složili a zaplatili nám oběd v blízké restauraci. Tisíceré díky! Jdeme dál. Ježíš je s námi, uzdravuje nás. Jaká je podmínka uzdravení? Opuštění! Pramen mé radosti, síly, pokoje není ve mně, je ve svatostánku. Ježíš nás zve k sobě, abychom mu předkládali svá srdce a poprosili ho, ať nám osvětlí příčiny našich bolestí, pak ho pozvali do své situace a odevzdali se mu zcela bez výhrad.

■ 7. den – pátek – 20 km Bystřice – Slavkovice

Téma dne: Apoštolové milosrdenství

Poslední den společného putování. Oblékáme trička Apoštola Božího milosrdenství a nasloucháme katechezi, co to znamená být apoštolem. Každý je povolán Bohem šířit Boží milosrdenství a rozpalovat lásku, mluvit s lidmi, být s nimi, odpovídat na otázky,

Poutníci před kostelem ve Slavkovicích

Děkuji Bohu, že je takový, jaký je

Pouť k Božímu milosrdenství... zarazila jsem se. 180 km pěšky... zaujalo mě to.

Už dlouho vím o účtě k Božímu milosrdenství a sama jsem dobrovolnicí v Apoštolátu Božího milosrdenství (Faustinu), který vedou a o formaci se starají sestřičky z Kongregace Matky Božího milosrdenství. Nikdy jsem však neslyšela o takové pouti. Poutě na jiná místa mi zatím nic neříkaly. Tato však byla jiná. Věděla jsem, že tam půjdu. Pouť k Božímu milosrdenství... pouť za Bohem v jeho největší, nejkrásnější a nejobdivuhodnější vlastnosti – copak existuje něco většího? Ano, měla jsem spoustu proseb, spoustu potřeb, nejen svých, ale i jiných lidí, pro které jsem chtěla vyprošovat milosti. Ale nejvíc ze všeho jsem si přála sklonit se před Ním a děkovat Mu za to, že je a že je takový, jaký je, tak jiný než my lidé, tak dobrý, tak laskavý, tak přijímající a plný pochopení, tak ochotný potěšit. Musím tam jít...

Moc jsem se těšila! Naprosto jsem si však nedovedla představit, jak to bude probíhat. Předpokládala jsem však, že to bude ná-

ročné, zvláště pro takového sportovce, jako jsem já: oblíbený sport – zahrabat se do knížek, nejlépe v postýlce. Miluji i procházky, ale třicetakilometrové??? Pánbůh ale přece musí vědět, co dělá, a konec konců, copak Mu nevěřím? Tolikrát mi pomohl, teď to nebude jiné. Ponese mě na svých rukou, jako vždy.

Večer před odjezdem do Fulneku jsem dlouho nemohla usnout. Mám jít na pouť? Byla ve mně malá dušička, hodně jsem se bála: náporu, bouřek, že to všechno nevydržím... co si vůbec o sobě myslím? Nejsem trénovaná a nejsem žádná hrdinka. Vlastně právě naopak. Stále však ve mně rostla jistota, že i kdybych umřela, musím jít, nelze nejít. Bylo to jako povolání a bylo to silnější

Pán se nás chce dotknout svým milosrdenstvím

než všechny strachy a obavy, které na mě útočily. Copak Mu nedůvěřuji? Jdu k Tobě, můj Bože, jdu za Tebou...

První tři dny poutě byly skutečně fyzicky náročné, ale společenství člověka táhne a psychicky mu pomáhá. Velmi jsem se modlila, abych přece jen, pokud On to chce, a doufala jsem, že chce, mohla dojít až do Slavkovic. Poslední den poutě byl plný očekávání, vzrušení, ale i jistého smutku. Už to končilo a já si tolik zamilovala tyto lidi, kteří se stali tak dobrým týmem, téměř rodinou.

Když jsme vstoupili do kostela Božího milosrdenství, slzy šly samy: slzy radosti, slzy vděčnosti, slzy lásky... I mě jsi, i když k tomu chyběly veškeré předpoklady a všichni včetně mě o tom pochybovali, i mě jsi sem nakonec přivedl! Taková milost: přijít do Slavkovic poprvé, a to takovým způsobem...

„Jeho milosrdenství je od pokolení do pokolení...“ – toto bylo heslo naší poutě. Milosrdenství – slovíčko v slovníku moderního

člověka téměř zapomenuté. Nedokáží si vzpomenout, kdy jsem ho naposledy slyšela mimo křesťanské prostředí. Naše falešná hrdost ho odmítá, nechce ho. My přece milodary nepotřebujeme, ani od Boha ne. Pokořuje nás to příliš. My chceme pouze spravedlnost. Každý se jí dožaduje vůči tomu druhému, jsme v tom tak rozhodní až neústupní a tvrdí. Jako v případě jednoho známého, který se mě kdysi tázal, zda je pravdou to, co slyšel, že Bůh odpustí každému všechno, i kdyby provedl cokoliv, i ty nejhorší věci, a až na konci života se obrátil. Když jsem mu na to odpověděla kladně, tak procedil: „Tak takového Boha nepotřebuji.“ A odmítavě se odvrátil.

Myslím si však, že Ho potřebuje, a nejen on. Každého dne děkuji Bohu, že nás nenechává napospas nám samotným, že nás svým milosrdenstvím až pronásleduje, až do posledního dechu. Děkuji Bohu, že se tím nikdy neunaví. Děkuji Bohu, že je takový, jaký je.

Ljerka Donskov, Chorvatsko

Tomáš

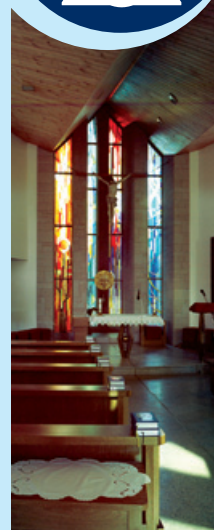
■ Před poutí jsem si myslel: „Pokud se na pouť přihlásí patnáct poutníků, bude dobře, pokud se přihlásí třicet, bude velmi dobře.“ Poslední týden jsem už věděl, že nás bude přes čtyřicet. Ještě den před poutí jsem obdržel dopis od pána, který se ptal, může-li jeho babička jít s námi. Nevěděl jsem, že to bude naše nejstarší poutnice. Tak velký počet poutníků byl pro mě Boží odpovědí, že On chce, abychom putovali k Božímu milosrdenství.

Pozval nás z vesnic, malých měst i velké Prahy. Pozval nás ze všech generací: byli tam malé děti, veselá mládež, chytří vysokoškoláci, statečný střední věk i ti, kteří mají za sebou mnoho let života. Byli tam celé rodiny, manželé, osoby zasvěceného života, svobodní a hledající životní cestu. Bůh nás pozval v určitém okamžiku našeho putování na cestě víry: byli tam katechumenky (které se připravují na křest), osoby, které před pár lety prožily hluboké obrácení, i ti, pro které důvěra Bohu je každodenním chlebem.

Nesli jsme s sebou úmysly lidí, které jsme potkali cestou, kteří se pro nás skrze Boží milosrdenství stávají bratry a sestrami. Bůh nám cestou otevíral oči, abychom viděli ty prostory v nás, ve kterých potřebujeme jeho milosrdenství. Námaha pěšího putování odhaluje naši pravou tvář. Učí nás pokoře, ukazuje nám, jak jsme slabí, a dává nám příležitost k přijetí a smíření s druhým člověkem takovým, jaký je.

Bohu děkuji za to, že nás všechny pozval na pouť, a všem účastníkům poutě, že toto Boží pozvání přijali. Pokud cítíš, že tě Bůh také zve, abys putoval k Božímu milosrdenství, dej nám vědět (třeba prostřednictvím knihy hostů na www.pout.cz). Příští rok vyrazíme na další poutní cestu...

P. Tomasz Kazański SAC, organizátor poutě

KRUH VZÁJEMNÉ MODLITBY ZA BOŽÍ MILOSRDENSTVÍ

Drazí přátelé, velice nás těší, že se do „Knihy milosrdenství“ stále hlásí další a další zájemci. Počet přihlášených stále stoupá – Bohu díky!

Touto cestou se chceme omluvit všem, kteří z jakéhokoliv důvodu musí čekat na odpověď od nás. Prosíme za strpení. Projekt jsme teprve začali a pro zpracovávání pošty, balení a rozesílání zásilek nemáme zaměstnance, ale dobrovolníky a děláme to formou brigády. Snažíme se vypracovat systém, který by umožnil rychle Vám odpovídat, a doufáme, že se nám to s Boží pomocí časem podaří, ale zatím, prosíme, počítejte s tím, že odpověď od nás můžete obdržet až do měsíce.

Neváhejte nás ale kdykoli kontaktovat, budeme rádi za každý Váš postřeh, úvahu a názor. Pamatujte také, že každý pátek v 16.00 hod. v kostele Božího milosrdenství ve Slavkovicích sloužíme mši svatou za všechny zapsané do „Knihy milosrdenství“. Pokud byste věděli o někom, kdo by měl zájem přihlásit se do „Knihy milosrdenství“, rádi Vám pošleme přihlášky.

Zároveň Vás povzbuzujeme, abyste se podělili o Vaše vzpomínky nebo svědectví týkající se úcty k Božímu milosrdenství. Otiskujeme dopis, který nám poslala paní Eva Mikušková.

Ať Vám všem žehná milosrdný Pán! Otcové pallotini

Vážení přátelé, otcové Pallotini.

Historie povědomí o s. Faustyně a Božím milosrdenství trvá v naší rodině už téměř 60 let. Nevím, od koho moje maminka texty o s. Faustyně a jejím poslání dostala, bylo to v 50. letech minulého století. Silně nás toto poselství oslovilo a hned jsme se začali celá rodina každoročně na Velký pátek modlit novenu k Božímu milosrdenství. Maminka byla učitelka (nar. 1900) a měla apoštolského ducha, vždy myslela na svou velikou rodinu v jihozápadních Čechách, kde nebyly takové možnosti náboženského vzdělávání jako v Ostravě. Rozepisovala na psacím stroji různé náboženské texty. Otec učil na ZŠ ve Vítkovicích. Měli ve škole cyklostyl, a tak došlo k tomu, že celé poselství s. Faustyny se rozmnožovalo tajně na cyklostylu ve škole v sobotu odpoledne, kdy tam nikdo nebyl. Já jsem měla tehdy 19, sestra 16 roků a pomáhaly jsme kompletovat celé poselství. To už bylo v době komunistické totality, kdy rozmnožování náboženských textů bylo trestné, dokonce se evidovaly cyklostylové blány. Cítili jsme silně Boží ochranu, nikdy se nic neprozradilo. Rozdávali jsme texty v rodině i věrohodným známým a bylo to přijímáno s velkou radostí. To bylo v době, kdy ještě nebyla tato poselství církevně uznána, a tak jsme předběhli dobu o mnoho roků. Maminka se ještě dočkala blahoslavení s. Faustyny, zemřela v roce 1995, a my se sestrou jsme se dožily ustanovení svátku Božího milosrdenství první neděli po Velikonocích. Máme z toho velkou radost. (...)

Přejeme Vám ve Vašem apoštolátu hodně úspěchů, ať Vás provází Boží požehnání a ochrana Panny Marie.

S pozdravem Eva Mikušková

Zveme vás na nové internetové stránky kostela Božího milosrdenství ve Slavkovicích
www.slavkovice.cz

DENÍČEK

Faustyna Kowalská

Deník s. Faustyny, kam během posledních čtyř let svého života zapisovala na žádost Pána Ježíše „setkání“ vlastní duše s Bohem.

Váz., 671 str., 399 Kč

FAUSTYNA NEOBYČEJNĚ OBYČEJNÁ

Jolanta Sasiadeková

Sestra Faustyna Kowalská byla ženou, která se cítila skutečně šťastná. Mnozí lidé z jejího okolí jí pohrdali kvůli nedostatku vzdělání, ona však děkovala Ježíši za to, že si ji vyvolil pro tak velké poslání, jakým je šíření úcty k Božímu milosrdenství. Její silou a štěstím byla láska, po níž každý člověk tolik touží.

Jolanta Sasiadeková napsala psychologicky zpracovaný příběh, který přináší nečekané zvraty a mnohá překvapení. Střídáním textů ze života svěřence s příběhem dnešních vysokoškolaček Evelíny a Katky poukazuje na význam hodnot, jakými jsou rodina a milosrdná Boží láska.

Váz., 175 str., 219 Kč

Tyto knihy si můžete objednat na adrese:

Karmelitánské nakladatelství s. r. o., Kostelní Vydří č. 58, Dačice 380 01,
tel.: 384 420 295, fax: 384 420 295, e-mail: zasilky@kna.cz, www.ikarmel.cz

Nabízíme Vám **ZDARMA** možnost poslání obrázků milosrdného Ježíše (velké: 14×29,3 cm. Balení po 5–7ks.; malé: 7,5×15,5 cm. Balení 50 ks.) Při objednávání sdělte, prosíme, **svoji přesnou adresu**, počet balení a druh obrázků (velké nebo malé).

OBRÁZKY NEJSOU URČENÉ K PRODEJI, ALE K ROZDÁVÁNÍ ZDARMA!

Obrázky si můžete objednat: Společnost katolického apoštolátu
Jámy 71, 592 32 Jámy, tel. 566 502 850,
774 521 531, e-mail: objednavky@apostol.cz

Váš případný dobrovolný příspěvek pomůže získat prostředky na další vydávání časopisu.

JAK OBJEDNAT „APOŠTOLA“?

Stačí nahlásit adresu, zaplatit dobrovolný příspěvek na náš účet a budete dostávat tento časopis po celý rok. Konkrétní cena není určena. Bůh vám zaplatí za každý příspěvek!

„Apoštol“ může být také dobrým dárkem pro vaše blízké. Sdělte nám jejich adresu a my jim pošleme „Apoštola Božího milosrdenství“.

Společnost katolického apoštolátu

Jámy 71, 592 32 Jámy

Číslo účtu: **35 – 6219210237/0100**

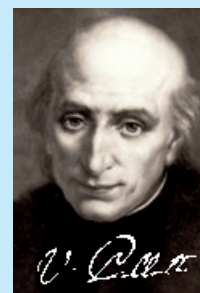
„Apoštola Božího milosrdenství“ si můžete objednat také telefonicky nebo e-mailem.

Tel.: 566 502 850, fax: 566 502 851, mobil: 774 521 531, e-mail: objednavky@apostol.cz

Na stránce: www.apostol.cz najdete objednávací formulář!

Poslali jste dar na Apoštola Božího milosrdenství převodem z účtu a časopis nepřišel na vaši adresu?

Vážení čtenáři, jelikož došlo k nedorozumění s bankou a my nejsme od ní schopni získat adresy těch, kteří na vydávání Apoštola přispějí převodem z účtu, prosíme vás, sdělte nám vaši adresu a číslo účtu, ze kterého jste dar zaslali. Bez toho nejsme schopni zajistit pravidelné zasílání časopisu na vaši adresu. Děkujeme za pochopení.

SPOLEČNOST KATOLICKÉHO APOŠTOLÁTU

OTCOVÉ PALLOTINI

Jsme společenstvím kněží a bratří.

Název „pallotini“ pochází od našeho zakladatele sv. Vincence Pallottiho (1795–1850).

■ 9. ledna 1835 při mši svaté Pallotti dostal od Pána Boha vnuknutí, aby založil sjednocení katolického apoštolátu. Toto společenství mělo sdružovat všechny, laiky i duchovní, lidi různých stavů i profesních oborů, kteří by společně hlásali evangelium.

■ Dnes pracujeme v 41 zemích světa, působíme ve farnostech a na poutních místech, provozujeme své školy, nemocnice, hospice, věnujeme se dětem, mládeži, starším lidem, osamělým matkám, narkomanům, pracujeme v armádě a ve věznicích, hlásáme evangelium na misiích, máme své tiskárny, vydáváme knihy a časopisy, máme rádi všechno, co pomáhá hlásat Ježíšovo evangelium.

■ Pokud chcete získat více informací, napište nebo zavolejte:

Otcové pallotini, tel. 731 604 365 (Páter Pavel), mojepovolani@pallotini.cz

Komunita ve Fulneku: Kostelní 111, 742 45 Fulnek, tel. 556 740 122

Komunita v Jámách: Jámy 71, 592 32 Jámy, tel. 566 502 850

Vaše úvahy, postřehy nebo návrhy ohledně časopisu a svědectví o působení Božího milosrdenství ve vašem životě pošlete poštou na adresu redakce nebo e-mailem na adresu: redakce@apostol.cz.

POUŤ JE CESTOU K SETKÁNÍ

„A pohlédla jsem na ty veliké zástupy, které vzdávaly čest Božímu milosrdenství, a řekla jsem Pánu: Ježíši, požehnej všem těm, kteří se shromáždili vzdát čest tobě, tvému nekonečnému milosrdenství. Ježíš učinil rukou znamení svatého kříže; to požehnání se odrazilo v duších zábleskem světla.“

(Den. 1048)